

Fraenkel: Det maa den højtærede Formand virkelig henvende til Udenrigsministeren; det er ham, der er begyndt at diskutere Tonen. Naa, for min Skyld ingen Alarm. Den højtærede Ministers Tone betyder saamænd heller ikke saa meget for mig, at jeg har Grund til at brede mig om den her.

Saa forklarede jo ogsaa den højtærede Minister os paa den Maade, der nu er ham egen — jeg tør jo ikke sige: i den Tone — om Nationalbanken, at der sad Nationens bedste Mænd. Ja, jeg ved virkelig ikke. Det er gaaet mig med Nationalbanken... (Udenrigsministeren [Moltesen]: Burdesidde!) Naa, burde sidde. Der ser man. Den højtærede Udenrigsminister har taget et Forbehold. Ja, de burde sidde der. Nu er jeg virkelig saa lykkelig en Gang at være enig med den højtærede Udenrigsminister. Det burde de — men de sidder der bare ikke.

Jeg var meget glad, maa jeg sige, ved at høre det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtale sig, fordi han her aabent og klart tilkendegav sin Tilslutning til os, der staar paa det af mig hævdede Standpunkt. Jeg har i det ærede Medlems seneste Optræden i Udvalget — maa jeg tilstaa — fundet nogen Lunkenhed, nogen Tilbageholdenhed, der slet ikke stemte med Socialdemokratiets tidligere Holdning i denne Sag. Men jeg fik altsaa nu Forklaringen paa det: han var bange for, at det skulde svigte i det andet Ting, og det havde han ikke Lyst til at udsætte sig for. Jeg er glad ved, at det er sagt klart og tydeligt for aabent Tæppe, hvor det ærede Medlem og hans Parti staar.

Endelig maa jeg tillade mig at henvende et Par Ord til den højtærede Finansminister, der med saa stor Bestemthed vendte sig mod det Udtryk, jeg havde brugt, at den paagældende Bestemmelses Ophævelse var lusket igennem. Udtrykket er jo paataalt, saa jeg har ikke Lov til at bruge det, men tilbage bliver selve Handlingen. Og der maa jeg maaske have Lov til at sige til den højtærede Minister, at det er ikke altid, en Minister ved alt, hvad der foregaar nedenunder ham mellem hans Embedsmænd. Det tror jeg, den højtærede Finansminister vil indrømme. Og naar jeg brugte dette Udtryk, saa var det ikke alene, fordi det var det, der paatrængte sig efter Sagens Natur og Gang, men det var ogsaa paa Grund af en ganske bestemt Udtalelse fra en højtstaaende Embedsmand, som maatte vide, og som vidste Besked om dette Forhold, og som jeg maa tilstaa fredeles gør, at jeg ikke tror, at Administra-

tionen lever i den Uskyldighedstilstand med Hensyn til, hvad der her er foregaaet, som den højtærede Finansminister synes at forudsætte.

Holger Andersen: Jeg vil gerne først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i Anledning af de Udtalelser, han nys fremkom med. Det glædede mig, ligesom det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at høre her tydeligt og klart udtalt, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i og for sig ønskede, at den klare, utvetydige Bestemmelse, som blev vedtaget af Folketinget i 1921, var blevet genindsat; imidlertid, det ærede Medlem vilde ikke løbe den Risiko, at Forholdet blev lavet om oppe i Landstinget. Jeg har allerede tidligere sagt, at hvis de Konservative oppe i Landstinget i 1921 havde staaet fast paa den klare og utvetydige Affattelse, Paragraffen havde faaet her i Folketinget, saa vilde vi utvivlsomt ikke i Dag have været bragt i den Nødvendighed at maatte føre denne Diskussion, og dette giver mig Anledning til at henvende et Par Ord til den højtærede Finansminister.

Den højtærede Finansminister sagde, at Paragraffer, der havde Midlertidighedens Præg, skulde udgaa, og i Finansministeriet mente man — det sagde den højtærede Minister ikke, men det var dog Konklusionen — bare at have slettet Bestemmelser, der havde Midlertidighedens Præg. Det er fuldkommen uforstaaeligt, at man kan hævde den Opfattelse, at § 141 i den tidligere Tjenestemandsslov, som er optrykt under 6. Oktober 1922, havde Midlertidighedens Præg; ikke, naar man læser opmærksomt. Hvis man lader sig vildlede af et flygtigt Blik paa første Stykke i Paragraffen, hvor der staar:

„Der vil af Regeringen inden 1. December 1921 være for Rigsdagen at fremsætte Forslag til Lov om Revision af § 44 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919.“

saa kan man forstaa det, men ikke naar man læser Fortsættelsen:

„Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjeneste, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“

Jeg er ganske ude af Stand til at faa Øje paa det midlertidige i denne Bestem-